

Capitolul 3 – Iona predică

Deseori Scriptura tace, acolo unde noi am vrea cu plăcere ca ea să vorbească. Un astfel de timp este un gol (dacă avem voie să folosim acest cuvânt) între capitolul al doilea și capitolul al treilea al cărții Iona. Cât de mult am dori noi să știm, unde l-a aruncat peștele mare pe Iona! S-a întors el, după experiența lui ciudată și tristă, la Gat-Hefer? Misiunea, pe care Dumnezeu i-a dat-o a doua oară, a fost dată imediat după ce peștele l-a aruncat pe Iona, sau a trecut probabil o perioadă de timp remarcabilă? La niciuna din aceste întrebări nu putem răspunde. Și este fără rost din partea noastră să le punem, tot așa de inutil cum ar fi dacă am vrea să aflăm ceva despre aceste lucruri. Știm că Dumnezeu ne-a făcut cunoscut în Cuvântul Său tot ce noi trebuie să știm. Și noi putem deseori să învățăm din tăcerea Scripturii tot așa de bine ca și din ceea ce ea ne revelează.

Probabil privirea noastră este îndreptată în acest caz mai mult spre planul lui Dumnezeu, o atenționare adresată cetății mari și rele Ninive, că va fi judecată. Eșecul omului, chiar și al unui slujitor al lui Dumnezeu, nu poate determina pe Domnul să schimbe planurile Sale de har. Ce mângâiere pentru sufletul nostru se cuprinde în acest gând! Nu, că el trebuie să ne facă ușuratici; nicidecum așa ceva! Dimpotrivă: dacă ne este clar, că este vorba de lucrarea Sa și că totul depinde de El, aceasta ar trebui să ne dea o încredere profundă și deplină în Acela în care ne încredem și Căruia Îi slujim. Cu siguranță El va îndeplini ce Și-a propus. Chiar dacă noi probabil vom eșua, El nu eșuează.

«Și cuvântul Domnului a venit a doua oară la Iona, spunând: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și vestește acolo strigarea pe care ți-o voi da!”» Putem presupune, că Iona a fost foarte smerit când s-a regăsit aruncat pe țărni și stătea pe pământ uscat. Nu trebuie să ne îndoim, că el era gata să plătească ceea ce a promis solemn că va jertfi. Consta jurământul în aceea, că el va merge acolo unde Dumnezeu voia să-l trimită? Noi nu putem răspunde la această întrebare.

Să ne gândim la istoria lui Ioan-Marcu din Noul Testament! Și el era un slujitor al Domnului, care s-a retras din lucrarea pe care a primit-o s-o facă. Probabil el a fost exclus pentru douăzeci de ani de la această lucrare și pus deoparte. Aceasta ne lasă să recunoaștem mai clar cât de serios era în ochii Stăpânului său ceea ce Iona a făcut.

Pentru noi, care probabil de asemenea ne-am retras de la o lucrare, pe care Domnul ne-a dat-o, versetul 1 al capitolului 3 din cartea Iona ne poate fi de o mare mângâiere. Chiar dacă noi ne bazăm pe harul lui Dumnezeu, care a salvat pe slujitorul Său rebel de la o moarte îngrozitoare, care îl amenința, ne-am aștepta foarte puțin ca Domnul să-i dea o a doua ocazie să execute lucrarea Sa. Dar așa este harul lui Dumnezeu. Domnul a salvat nu numai pe slujitorul Lui de la moarte, ci El l-a învățat cu răbdare lecția pe care el trebuia s-o învețe. El l-a salvat, l-a iertat și l-a echipat mai mult ca înainte prin această lecție nouă. Apoi Domnul l-a trimis încă o dată cu același mesaj, pe care mai înainte el nu voia să-l spună.

Harul nespus de mare al lui Dumnezeu, care i s-a arătat în această misiune nouă, trebuie să fi mișcat inima lui Iona. Acest gând trebuie să-i fi venit mereu în minte în căința lui profundă: „O, cât de bucuros aș fi, dacă aș putea arăta autenticitatea căinței mele, prin aceea că aș primi din nou ocazia să transmit acest mesaj, pe care odinioară nu voiam să-l spun!” Iona, slujitorul neascultător, a devenit slujitorul ascultător. Domnul l-a luat din nou și i-a oferit din nou ocazia să lucreze în continuare în slujba pe care odinioară a refuzat-o. Gândesc, că cei mai

mulți slujitori ai aceluiași Domn pot găsi mângâiere, speranță și încurajare în istoria acestui slujitor rebel.

Misiunea lui Iona a rămas în mare măsură aceeași. Inițial ea era: «Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei; căci răutatea ei s-a suit până la Mine!» Acum aceasta este: «Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și vestește acolo strigarea pe care ți-o voi da!» Mesajul a devenit acum puțin mai concret, însă el nu mai conține ca prima dată cauza atenționării. Profetul însuși s-a dovedit nedemn de „caracterul confidențial” pe care îl conținea prima poruncă. Era asemănător cu ceea ce se spune în Psalmul 103,7: «El Și-a arătat căile Sale lui Moise și lucrările Sale fiilor lui Israel.» Primul mesaj spunea ceva despre căile lui Dumnezeu, el făcea cunoscut motivul faptelor Sale. A doua oară nu a mai fost dată o astfel de explicație, și era cerută ascultarea simplă, necondiționată. Aceasta era corect, căci prorocul a eșuat acolo unde era vorba de ascultare. Misiunea a doua îi oferea posibilitatea să arate că el era gata să asculte, fără să i se dea vre-o justificare.

Cât de importante sunt pentru noi aceste ultime cuvinte: «Vestește acolo strigarea pe care ți-o voi da!» Cât de des sunt ispitiți aceia dintre noi care predică, să spună ce vor ei. Probabil în trecut Domnul a binecuvântat anumite teme, și nouă ne place să le reluăm, în loc să fim atenți la ceea ce probabil El vrea să ne spună. Sunt unii, care au anumite teme, pe care mereu le reiau. Aceasta probabil îi scutește de efortul legat de teme noi. Alții se laudă, că ei niciodată nu predică de două ori despre aceeași temă. Cât de cu totul altfel este la Iona! El avea numai o predică, și el a predicat-o mereu, zi după zi, până la sfârșit. «Strigarea pe care ți-o voi da!» - această expresie cuprinde totul și pentru un predicator și mesager de astăzi. Domnul să ne dea urechea liniștită, ascultătoare, care este gata să asculte ce spune El, atât cu privire la temă cât și cu privire la locul unde noi trebuie să spunem ceva.

«Și Iona s-a sculat și s-a dus la Ninive, după cuvântul Domnului.» Acum nu a mai fost nici o amânare. Nici nu se mai punea întrebarea, dacă Iona voia sau nu voia să meargă. El a primit porunca Sa să meargă și el s-a dus. Așa trebuie să fie. Iona nu a spus, ceea ce noi cu plăcere uneori am obiecta: „Eu nu am aptitudinea. Nu sunt demn pentru o sarcină așa de înaltă și de sfântă, am eșuat așa de îngrozitor în trecut. Trimite pe altcineva.” Chiar și Moise putea avea gânduri de felul acesta, dar ele nu I-au plăcut lui Dumnezeu. Ele nici nu onorează pe Dumnezeu și în afară de aceasta nu dovedesc adevărată smerenie din partea slujitorului. «Cine vorbește de la sine însuși caută slava lui însuși» (Ioan 7,18); și cu adevărat, este eul propriu, instanța proprie, spre care sunt îndreptați ochii noștri în toate aceste scuze. Noi trebuie să ne îndreptăm privirea numai spre Dumnezeu. Când El ne trimite, atunci totul este bine. Atunci putem merge bucuroși, fără frică și fără întrebări. Însă vai de acela care merge, fără să fie trimis de El! Domnul trebuia să spună despre alți proroci: «Eu n-am trimis pe proroci aceștia, și totuși ei au alergat; nu le-am vorbit, și totuși au prorocit» (Jeremia 23,21). Să ne ferim de o astfel de lucrare, care simulează a fi făcută în Numele Domnului! Noi toți trebuie să punem pe inimă aceste atenționări.

«Și Ninive era o cetate foarte mare cât o călătorie de trei zile.» Ea se întindea mult, avea o populație mare și era centrul celui mai important comerț al lumii. Bogăția ei consta nu numai în schimb de mărfuri. Ninive era o cetate a sângelui, plină de minciună și violență (Naum 3,1): ea jefuia popoarele vecine. Prorocul Naum compară Ninive cu o familie de lei, care își umplu vizuinile de pradă și culcușurile cu ce răpesc (Naum 2,11-12). În același timp cetatea era foarte întărită. Zidurile ei colosale, o sută de picioare înălțime, cu cele 1500 de

turnuri ale lor ofereau apărare împotriva tuturor vrăjmașilor. Cetatea trebuie să fi avut o circumferință de mai mult de șaiszeci de kilometri.

«Și Iona a început să pătrundă în oraș, cale de o zi, strigând și zicând: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată.”» Călătoria lungă și obositoare de la Canaan la Ninive se sfârșise. Știm că Ezra a avut nevoie de aproape patru luni să facă o călătorie asemănătoare (Ezra 7,9), și noi putem presupune, că și Iona a fost tot cam atât în călătorie. Toate detaliile sunt lăsate la o parte, călătoria nici nu este amintită. Este ca și cum Duhul lui Dumnezeu ar avea un singur subiect înaintea Sa, și acesta este: să ne relateze despre atenționarea care a fost trimisă cetății Ninive. Slujitorul și experiențele lui rămân în afara unghiului de vedere al cărții.

Noi putem înțelege pe Iona, cum a intrat în această cetate mare. Palatul impunător, animalele înaripate și alte minuni ale acestei cetăți vechi nu sunt povești, noi putem astăzi să vedem toate acestea în muzee. Putem presupune că Iona a privit un asemenea animal și probabil a predicat stând la umbra lui. Iona era viteaz. El a mers prin această cetate mare și nu a strigat altceva, decât numai atenționarea sa cu privire la nimicire: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată.» Cu siguranță oamenii s-au adunat în grabă și probabil el s-a oprit în pragul unei uși, s-a urcat pe ceva mai sus și și-a reluat cu toată seriozitatea mesajul îngrozitor din partea lui Dumnezeu: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată.» Nu știm dacă el a adăugat ceea ce i s-a spus în primul mesaj, și anume: «căci răutatea ei s-a suit până la Mine». Dar știm că poporul din Ninive a recunoscut justetea și seriozitatea acestui mesaj. Ei au înțeles pe deplin că păcatele lor erau cauza judecății care va veni. Nu era nici o indiferență, nici o batjocură și nici o prigoană împotriva acestui om străin. Purta fața lui încă urmele celor trei zile petrecute în pânțelele peștelui mare? Fără îndoială așa era. Aceste zile și-au pus amprenta și pe comportarea sa; după o asemenea experiență nu mai este posibilă o comportare ușuratică. Iona nu a făcut nici un efort, ca să facă predica sa interesantă pentru ascultătorii lui. El nu avea nevoie nici de muzică și nici de oratorie. Nu avea nevoie de o clădire frumoasă, în care să predice. Probabil că predica lui a fost cea mai scurtă predică care a existat vreodată, dar și cea mai eficientă: toată cetatea s-a întors la Dumnezeu prin ea. Încăperea în care el a predicat erau străzile din Ninive, și acoperișul ei era cerul. Dar toți, începând de la împărat pe tronul său și până la animalele din cetate, au auzit și au fost mișcați de predică. O, dacă noi predicatorii moderni am avea în comportarea noastră mai mult din Iona! Dacă am pătrunde mai profund în ceea ce înseamnă să fi mort împreună cu Hristos și înviat împreună cu El, atunci aceasta s-ar vedea în toată viața noastră, da, chiar și pe fața noastră, și mesajul nostru ar avea o greutate mai mare, decât deseori se vede că are!

Este demn de remarcat, că în Ninive era o tradiție veche: un mesager străin ar fi fost trimis în mai multe ocazii de zei, și anume el ar fi venit pe mare. Mesagerul din această poveste era probabil originalul pentru zeul Dagon, care avea capul unui om și trunchiul unui pește (compară cu 1 Samuel 5,4). Cuvântul ebraic „dagon” înseamnă „pește”. Cu toate că chipul lui Dagon era venerat la filistenii, el își avea originea foarte probabil în Asiria, a cărei capitală era Ninive. Este posibil, ca Dumnezeu să fi permis ca această poveste foarte cunoscută să miște inima locuitorilor din Ninive așa fel ca ei să asculte pe profet, care cu puțin timp înainte și într-un mod așa de neobișnuit a venit din mare (compară cu aceasta: A. H. Layard, *Ninive and its remains*). Un exemplu modern pentru felul cum Dumnezeu folosește tradiția, ca să-și împlinească planurile Lui de binecuvântare, putem vedea probabil în exemplul seminției Karisch din Burma. Ei au fost învățați să aștepte pe fratele lor mai tânăr alb, care le va aduce o

carte de mult pierdută. Ei trebuiau să primească această carte și pe cei care vor aduce această carte. Acesta a fost motivul pentru care așa de mulți karer au fost călăuziți să devină creștini.

«Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici. Cuvântul a ajuns la împăratul din Ninive; el s-a sculat de pe scaunul lui de domnie, și-a scos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și s-a așezat în cenușă.» Ce rezultat uimitor al unei predici așa de scurte! Toate au avut loc, din cauză că oamenii din Ninive au crezut pe Dumnezeu. Ei L-au crezut pe cuvânt. O, de ar face la fel poporul din China, poporul din Anglia și popoarele din celelalte țări! Din păcate cele mai multe mesaje serioase din partea lui Dumnezeu sunt astăzi date la o parte, fără să se ia în seamă, și sunt aruncate, ca și cum ar fi total lipsite de importanță. Adevărul trist, chiar foarte trist, de astăzi este, că oamenii nu cred pe Dumnezeu. Mesajul serios al lui Iona pentru Ninive era unul din cele trei atenționări, pe care Dumnezeu le-a trimis acestei cetăți. Cea de-a doua atenționare a trimis-o cu aproximativ 150 de ani mai târziu prin profetul Naum și a treia câțiva ani mai târziu după aceea prin profetul Țefania. Ultimele două atenționări nu au fost luate în seamă de cetatea mândră, puternică. Știm că judecata, care a amenințat așa de mult timp și care totuși a fost amânată așa de mult, în cele din urmă a venit cu toată grozăvia ei, așa cum a fost prorocită atât de exact în Scriptură.

Este aceasta probabil un tablou în miniatură al orașelor de astăzi? Cât de multe atenționări a trimis Dumnezeu în harul Său țărilor noastre vinovate, și cât de puțin am imitat noi pe oamenii din Ninive în răspunsul lor la mesajul lui Iona! Ce ar fi, dacă astăzi orașele din Europa, Asia și America ar crede în Dumnezeu, ar crede Cuvântul Său și s-ar întoarce la El, așa cum au făcut împăratul și locuitorii acelei mari cetăți păgâne? Tot așa de sigur cum credința simplă a locuitorilor din Ninive a adus atunci salvarea cetății lor, credința adevărată în Dumnezeu și întoarcerea la El va aduce și astăzi salvarea. Noi nu trebuie să ne rușinăm să credem pe Dumnezeu; dimpotrivă ar trebui să ne rușinăm că nu-L credem. Postul, sacul, cenușa nu erau lucruri din cauza cărora să te rușinezi. Erau cel mult păcatele lor, de care locuitorii din Ninive trebuiau să se rușineze.

Îmi imaginez cu plăcere pe împăratul din Ninive. Să-l privim cum a primit mesajul predicat de acest străin ciudat în toate aceste zile în cetatea lui! «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată.» Îl va costa moartea pe acest profet ciudat, din cauza acestor lucruri nemaiauzite? Nicidecum! Împăratul a crezut mesajul. Să-l privim cum cu capul plecat se coboară de pe tronul lui! El știa foarte bine, că el și poporul lui au meritat această judecată. De aceea s-a dezbrăcat de îmbrăcămintea lui regală și și-a dat coroana jos. Știm că un păcătos care se căiește provoacă bucurie îngerilor lui Dumnezeu. Ce bucurie trebuie să fi provocat în cer, ce a făcut împăratul păgân, al cărui nume nici nu-l cunoaștem! Și nu era numai împăratul, erau toți locuitorii din Ninive – nu putem spune cât de mulți au fost, dar știm că acolo trăiau o sută douăzeci de mii de copii mici, care erau prea tineri, ca să poată deosebi mâna dreaptă de cea stângă. Și acești micuți au îmbrăcat saci. Ce bucurie trebuie să fi fost în cer despre acești sute de mii din Ninive, care posteau, s-au îmbrăcat în sac și prin aceasta au arătat căința lor înaintea lui Dumnezeu!

Dar aceasta nu era tot ce a făcut împăratul. Să ascultăm în continuare: **«Și a trimis să se dea de știre în Ninive, din porunca împăratului și mai-marilor lui, spunând: „Oamenii și vitele, cirezile și turmele să nu guste nimic, să nu pască și nici să nu bea apă! Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele lor de violență de care le sunt pline mâinile! Cine știe**

dacă Dumnezeu nu Se va întoarce și nu Se va căi și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim”!» Sacul și postul erau potrivite să arate clar veridicitatea căinței lor profunde. Dar mult mai important trebuie să fi fost în ochii lui Dumnezeu îndemnul împăratului: «să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele lor de violență de care le sunt pline mâinile!» Lucrarea măreață din Ninive a început cu credință. Dar credința fără fapte este moartă. Acești oameni din Ninive au respectat ordinea corectă: mai întâi credința, apoi faptele. Dacă ei nu ar fi crezut pe Dumnezeu, atunci niciodată nu s-ar fi căit. Credința dă naștere la căință. Și ce este căința? Ea înseamnă: gândește-te încă o dată. Ea ne spune același lucru, pe care noi l-am citit deja în cartea Iona. Oamenii de atunci erau foarte mulțumiți în viața lor păcătoasă normală – „nu mai răi decât ceilalți”, au spus probabil. Dar când au auzit despre distrugerea care era gata să aibă loc, ei au crezut. În lumina judecății care va veni și-au văzut viața în toată grozăvia ei, așa cum o vedea Dumnezeu. Ei nu s-au scuzat și nu s-au dezvinovățit; dimpotrivă, au ales partea lui Dumnezeu împotriva lor înșiși. Aceasta este căința adevărată.

Deci mai întâi a venit credința, apoi căința. Profunzimea și realitatea căinței s-a arătat în post, în sac, în cenușă, și anume la toți, de la cel mai neînsemnat și până la cel cu mai mare vază în Ninive. Da, chiar și animalele erau îmbrăcate cu saci în acele zile. Și Dumnezeu ia cunoștință de aceasta: El amintește animalele, atunci când îi spune lui Iona motivele Sale pentru care El arată har cetății vinovate.

Apoi, după căință (sau probabil ar trebui să spunem mai bine: ca parte a căinței) a urmat îndepărtarea de calea rea cu porunca: «să strige cu putere către Dumnezeu». Strigătul Sodomei și Gomorei era mare, spune Dumnezeu (Geneza 18,20), dar era un strigăt care aducea judecata asupra lor. Cât de cu totul altfel era acest strigăt, care s-a ridicat spre Dumnezeu din aproape un milion de inimi și limbi din Ninive! Ce muzică trebuie să fi fost în cer acest strigăt! Ne amintim, că acesta nu este nicidecum primul strigăt după ajutor, despre care citim în această carte mică. Am văzut deja că și corăbierii păgâni au strigat către idoli lor falși și cât de nefolositor a fost acest strigăt. Am văzut apoi, că ei au rugat pe Iona să strige la Dumnezeul lui: «Poate că Dumnezeu va voi să se gândească la noi, și nu vom pieri» (Iona 1,6). Am auzit și pe Iona însuși spunând: «În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul, și El m-a ascultat» (Iona 2,2), și mai departe: «Rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în Templul Tău cel sfânt» (Iona 2,7). Am văzut apoi cum corăbierii păgâni nu au mai strigat tare, cum absolut deloc nu au mai chemat zeii lor falși și cum s-au îndreptat simplu spre Dumnezeul lui Iona, ca spre o ființă necunoscută; și noi am auzit acest strigăt amar: «Doamne, Te rugăm nu ne pierde pentru viața omului acestuia și nu ne împovăra cu sânge nevinovat! Căci Tu, Doamne, ai făcut cum Ți-a plăcut.» (Iona 1,14). Fiecare din aceste strigăte a fost auzit și i s-a dat răspuns. Să rămână acest strigăt puternic din Ninive, care venea de la împărat și de la toți supușii lui, ne luat în seamă? Imposibil! Cuvântul lui Dumnezeu spune atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament: «Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit» (Ioel 2,32, citat în Romani 10,13). Într-un alt loc se spune: «Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând.» (Isaia 55,7) Ce exemplu strălucitor despre adevărul acestui verset ne dă cetatea Ninive! Și oamenii, care în zilele noastre sunt în mare necaz, vor trăi cât de adevărate sunt aceste cuvinte, numai dacă ar vrea să încerce să le primească cu toată seriozitatea.

«Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care se hotărâse să li-l facă și nu l-a făcut.» Dumnezeu a văzut faptele lor. Credința fără fapte este moartă, spune Iacov 2,26. Dar nu a văzut Dumnezeu mai întâi credința lor? Desigur! Dar faptele erau față de toți oamenii dovada vizibilă a credinței lor. Noi toți ar trebui să luăm bine seama la acest verset. Prea des suntem mulțumiți cu pretinsa noastră credință (Iacov 2,14); dar întrebarea, pe care Dumnezeu ne-o pune, este: «Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască?» Gândesc că fiecare din noi ar face bine să ia seama să avem fapte care lasă să se recunoască credința noastră. Scrisoarea către Romani și scrisoarea către Galateni arată clar, că un om este socotit îndreptățit în ochii lui Dumnezeu prin credință și nu prin fapte. «Nimeni nu va fi îndreptățit înaintea Lui prin faptele legii» (Romani 3,20). «Celui ce nu face fapte, ci crede în Cel ce îndreptățește pe păcătos, credința îi este socotită ca dreptate» (Romani 4,5). «... știm că omul nu este îndreptățit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos» (Galateni 2,16).

Și scrisoarea lui Iacov este inspirată de Dumnezeu, și ea arată pe deplin clar, că faptele trebuie să fie prezente – nu ca să ne îndreptățescă sau să ne salveze (aceasta poate avea loc exclusiv prin credință), ci pentru că credința adevărată aduce totdeauna roade, care se arată prin fapte. Odată am venit acasă seara de la lucru. Am văzut cum la o casă de pe o stradă lăturalnică îngustă ieșeau flăcări din acoperișul acoperit cu papură. Am alergat într-acolo, am alergat prin grădină, și fără să mai aștept ca să bat la ușă, m-am năpustit înăuntru și am strigat: „Vă arde casa!” Un om a coborât comod treptele. Avea o țigară în gură, m-a privit foarte uluit și m-a întrebat, de ce fac așa gălăgie în casa lui. Am strigat iarăși: „Vă arde casa!” Dar el niciun pic nu m-a luat în seamă. Evident gândea că eu sunt un nebun. El nu credea. Câteva minute mai târziu, când el a descoperit că eu am spus adevărul, s-a speriat groaznic. Atunci faptele lui au arătat credința lui. Dacă ar fi crezut cuvintele mele, când i-am spus prima dată, și dacă atunci ar fi avut credință, atunci s-ar fi îngrozit imediat. Faptul că lipseau faptele, dovedea că el nu avea credință.

Tot așa este și astăzi. Pretutindeni oamenii merg la pierzare. Ei merg la biserică, au acasă o Biblie și mărturisesc că ei cred în Dumnezeu, dar în faptele lor Îl tăgăduiesc; ei nu au o credință adevărată. Dacă ar avea-o, ea s-ar arăta cu siguranță în faptele lor. «După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.» (Iacov 2,26) «Vedeți că omul este îndreptățit prin fapte, și nu numai prin credință» (Iacov 2,24). Un om poate fi îndreptățit înaintea semenilor lui numai prin fapte, căci nici un om nu poate privi în inima altuia. Oamenii pot să-și dea cu părerea despre cineva numai pe baza faptelor, dacă cineva are credință, sau nu are. Iona 3,10 este un exemplu despre o cetate care, în măsura în care oamenii pot vedea aceasta, prin faptele ei a fost îndreptățită în ochii lui Dumnezeu.

În zilele noastre se predică o Evanghelie deplină și clară în măsura în care se accentuează că numai prin credința în Domnul nostru Isus Hristos devii mântuit. Noi putem mulțumi lui Dumnezeu pentru aceasta. Dar uneori mă tem, că adevărul nu este prezentat totdeauna clar. Trebuie să fie prezent un echilibru între credință și fapte. Uităm așa de ușor, că la noi trebuie să fie ca la Avraam: «Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită.» (Iacov 2,22) Doresc ca aceasta să fie absolut clar. Nu este așa, că noi suntem mântuiți parțial prin credință și parțial prin fapte. Nu, noi suntem mântuiți numai prin credință, prin credința în Domnul nostru Isus Hristos. Dar dacă credința adevărată este prezentă, atunci este total imposibil ca aceasta să nu fie însoțită de fapte. Faptele sunt numai

rezultatul exterior al credinței lăuntrice. Credința ne mântuiește; faptele dau dovada că noi avem cu adevărat credință.

Cât de frumos este prezentat aceasta în istoria cetății Ninive și a împăratului ei! Cu respect zis – ar fi fost total imposibil pentru Dumnezeu să facă altceva decât să arate har față de marea cetate vinovată. Faptele ei vorbeau clar despre credința pe care ea o avea.

Fie că este vorba de un singur om, de o cetate sau de un popor – dacă acolo este o adevărată întoarcere la Dumnezeu, așa cum a fost în Ninive, atunci este imposibil ca Dumnezeu să nu arate har și să ierte pe deplin. Căci altfel El Însuși nu ar fi credincios față de Sine Însuși. «Tu ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău.»